Вълковия господарско до 30 к. бълг. съ църква.

Браньовци господарско, казватъ се прилепчи по повече българскитѣ во-рятъ, като торбеши и мохамедани.

Врабчища господарско вишe съ ~~при~~ 300 кѫщи арнаути-мохам. съ 3 джамии дървени. Има и нѣколко кѫщи българи има стари черковища и други древности. — Ниже Врабчища има друго село не знаѣх името.

Врапче, с. прилѣп. бълг

Вочяни, с. прилѣп. бълг

Варош на с.з. от Прилѣпъ на ¼ час разстояние се намира и брои 200 кѫщи с 1200 жители расположено на западната част на Каменитѣ височини наричани Маркови кули; от прѣдѣ му се простира дълги широко и равно поле. Мѣстото, дѣто е заселено сегашний град, както казват, било блато. Остатоцитѣ от стѣни на църкви и на други здания които ся изкопавали селянитѣ от нивитѣ в разни времена в околноститѣ на с. Варош, църквитѣ, дукянитѣ, ханищата и фурнитѣ останали от старо време. Селото зад с. Варош наричано Заград, всичко това показва че това село е било нѣкога голѣм град. Има хора които се видѣли стѣнитѣ и курнитѣ на ю. от Маркови. До самитѣ поли се намира една мѣстност, дѣто имало тамо баня, и сега ся нарича Байнище; има и вода за пиене. Селото се дѣли на четири махли: Църкева, Заревска, Меанска и Срѣд село.

Полето е доста плодородно; на него расте жито, ръж, сланутък, афион и тютюн прѣди врѣме; тука добрѣ вирѣят и лозята. Климата е умѣрен и здрав.

Занятието на жителитѣ е земледѣлие, скотоводство и занаяти. Тѣ ся вобще здрави, ягки и силни, хора за работа родени. Прѣди 6, 7 години Антон Козаров нѣкой си се хванал на бас с Илия Танев, който бил 90 оки да го занесе до върха на Маркови кули, с почивка на 6 мѣста. Той го изнесъл и спечелил баса. Варошени ся биле прочути кираджии, които упражнявали занаята си в вилаетитѣ и странство, но по независещи от тѣх причини прѣди 8-10 години го напуснали - от тогава много селяни почнали да отиват в странство за работа.

Селянитѣ, които ходят да работят в града много вреда са принесли на занаетитѣ а найвече на кантарджийлъка. Като излѣзли мастори почнали да продават вещитѣ по евтено от масторитѣ си граждани, защото тѣм по изнася да дават евтено всичко. Затова именно сега за сега кантарджийлъка е останал, речи, в ръцѣтѣ на селенитѣ Варошени и Селчани. Аз не вѣрвам да има в вилаетитѣ друг град в който то да се изработват толкова много и хубави желѣзни потрѣбности които да се изработват и распращат в всичкитѣ вилаети, в Сърбия, в България, в Влашко и другадѣ; но що от това, когато се продават без печала. Сега се учя, че кантарджиитѣ, като видѣли, че денѣ и нощѣ работят и нищо не печалят, согласили се да продават вещитѣ по опрѣдѣлена от тѣх цѣна. Ако тѣ държат това свое рѣшение, в скоро врѣме ще видят облагитѣ му. Освен в кантарджиитѣ, има селяни, които работят и в шивачитѣ, и в бакалитѣ, и в ханджиитѣ и пр.

До прѣди монопола на тютюня почти всички селяни, още от старо врѣме, освѣн другитѣ работи, обработвали и тютюня и, речи, от него повече ся се прѣпитавали; а сега положението им не е завидно. До прѣди една, двѣ години се имаше по една, двѣ кѫщи, които още обработваха а тая година, според расказванието им не е имало ни едно корене.

В селото има пет церкви. 2 тѣ, св. Димитрий и св. Атанас се намират в Църкева махала. Св. Петър в Заревска махла. Св. Никола и Прѣчиста в махлата Срѣд село. До срѣд селото има един твърдѣ голѣм камен, когото селенитѣ наричат Кабайнаца; от тука протогера вика селенитѣ, когато има нужда да се събрят. Училището има здание двоестажно, а се състои от двѣ стаи и един чардак на горни етаж, долу нѣма нищо. Тое направено в 1867 година. Прѣди направата на училището учили ся в кѫщята аси Аврам Рошков, аще Смичков, Мойсо Стамболджия, Коле Ушев, Петар и поп Иван; а като се направило учителствовали се: Ѓорѓи Смичков, тоа сега дякон в Битоля, Илия Кръцков и